

Георги Константиновъ

СЪ БЪРЗАТА ДИВИЗИЯ ВЪ СВОБОДНА ДОБРУДЖА

На станъ сме въ крайграничното село Бдинци, Новопазарско. Тукъ вече сж избѣгали нѣколцина българи отъ отвждното село, Владимирово, и ни разказватъ за неволнишкия си животъ. Млади хора сж, говорятъ чистъ, звученъ български езикъ, а не знаятъ да се подпишатъ по български — румънитѣ затворили българскитѣ училища и насила ги записвали въ румънски. Облѣчени сж бедно и иматъ измжченъ видъ. Въ селото имъ имало 300 кжщи, отъ които 70 били на румънски натрапници — сега всички избѣгали...

— Прощавайте — обръща се единъ беденъ и опърпанъ владимировецъ къмъ насъ — искамъ да ви питамъ нѣщо: тия 70 цинцарски кжщи, които сега сж напустнати, чии ще бждатъ? Азъ, напримѣръ, си нѣмамъ кжща и нашитѣ селяни не ми даваха да си правя. — „Чакай, викатъ, ще си отидатъ тия натрапници, че тогава нашитѣ българи ще ти дадатъ една отъ тѣхнитѣ кжщи“.

Ние му отговаряме, че този въпросъ, както и всички други, ще бждатъ разрешени по законъ. Въ България безъ законъ нищо не става.

— А пъкъ ние — обаждатъ се владимировци — живѣхме тукъ съвсемъ иначе. Отидешъ въ Добричъ на пазара. Ще те зърне нѣкой цинцаринъ и ще ти викне: — „Ей, я дай колата да пренесемъ малко стока!“ — и ще те разкарва ангария цѣлъ день. Сложишъ ли му въ